

Ja til kjønnskvoltering i ekteskapet

I LENGRE TID HAR vi hørt at det argumenteres for at begge kjønn må være til stede bl.a i barnehage og skole. Dette er til barnas beste.

NÅR REGJERINGEN nå sender på høring et lovforslag hvor det foreslås at ekteskapet skal være kjønnsnøytralt, virker dette mildt sagt inkonsekvent – og da med tanke på barnas beste.

DERSOM DETTE lovforslaget får politisk flertall vil par av samme kjønn kunne gifte seg, og homofile par skal få adoptere barn. Lovforslaget åpner også opp for at helsetjenesten skal kunne gi gifte lesbiske et tilbud om assistert befruktning. Høringsfristen er satt til 1. september –07.

I UTVIKLINGSPSYKOLOGIEN, vektlegges mor og far som rollemønstre og som identifikasjons-

objekter i tillegg til å være omsorgspersoner. Moderne objektrelasjonsteori går ut på at selvbildet og den tilhørende selvfølelsen blir til og får sin grunnleggende pregning i barnets samspill med primærobjektene dvs. mor, far og søsken eller personer i deres sted. Dette er en komplisert prosess og mye kan gå galt på veien og gi ulike problemer i voksen alder.

DET ER VIKTIG FOR både jenter og gutter å kunne «speile seg» både i et mannsobjekt og i et kvinneobjekt. Nå er det slik at mange har vokst opp i hjem hvor det bare har vært en voksen og barna er blitt flotte mennesker. Flere kan også fortelle om savn i forhold til det.

FAMILIEN ER den viktigste arenaen for barns identitetsdan-

nelse, tilhørighet, fellesskap og nærhet. Derfor bør ekteskapet bevares som en relasjon mellom kvinne og mann.

I FRANKRIKE ble det i 2005 nedsett en kommisjon av 30 politikere og fagfolk for å gjennomgå familie og ekteskaplovgivningen. I 2006 konkluderte kommisjonen med at Frankrike ikke bør innføre kjønnsnøytrale ekteskapslover bl.a med tanke på barneperspektivet.

KRF ØNSKER Å jobbe for barns rett til en mor og en far så langt det er mulig.

KJØNNSKVOTERING BØR tilstrebes i ekteskapet av hensyn til barnas beste.

BODIL MARGRETHE RUUD
KRF MANDAL

Det er uholdbart å undersøke alle

JENTER SOM IKKE er i risikogruppen for kjønnslemlestelse (99 prosent av populasjonen), må få slippe å gjennomgå obligatoriske underlivsundersøkelser. Argumentet om at slike undersøkelser må omfatte alle barn fordi det vil avdekke seksuelt misbruk, er ikke holdbart, men er blitt et kjekt å ha-argument for politikere som egentlig ikke vet sin arme råd.

DEN AMERIKANSKE barnelegen Abbey Berenson med flere publiserte en studie i American Journal of Obstetrics and Gynecology nr. 4/2000 der de sammenliknet 192 førpubertale jenter som hadde fortalt om genital penetrasjon, med 200 ikke-misbrukte jenter. Hos under 5 prosent av de misbrukte jentene ble det gjort funn som med stor sannsynlighet var forårsaket av overgrep (Berenson, Chacko, Wiemann et al.: «A case-control study of anatomic changes resulting from sexual abuse»). I tillegg fins det mange andre typer seksuelle overgrep, som særlig rammer barn i førskolealder, der man vil gjøre funn hos 0 prosent.

TVUNGNE UNDERSØKELSER kan bli en alt for stor belastning for nettopp overgrepsutsatte barn. Mange vil bli re-traumatisert, fordi undersøkelsene vil minne dem om tidligere overgrep. Å behandle barn som kropp og ignorere at de har en sårbar sjel, kan konsekvensetisk ikke forsvares. Det er ikke forsvarlig helsehjelp

GRENSER: Man ønsker å lære barna å sette grenser for sin egen kropp. Ved å foreta gynekologiske undersøkelser på barn, vil man overskride nettopp disse grensene, skriv debattanten.

ILLUSTRASJONSFOTO: SCANPIX-ARKIV

at helsevesenet skal påføre barn nye traumer. Gode intensjoner bak et tiltak har aldri beskyttet enkeltindivider eller grupper av individer fra negative konsekvenser. Det er viktig å ikke bli historieløs.

DESSUTEN KAN BARNES naturlige bluferdighet ødelegges, slik at barnet blir mer risikoutsatt for overgrep i framtiden. I Sosial- og helsedirektoratets rapport «Utredning om klinisk observasjon av barns kjønnsorganer for å forebygge kjønnslemlestelse» (2007) skriver Norsk gynekologisk forening: «For å prøva å hindra at born og unge vert offer for seksuelle overgrep, er det viktig at dei alt frå tidleg barnealder lærer at det er dei sjølve

som bestemmer over kroppen sin. Ingen har rett til å kle av dei eller krevja at dei kler av seg mot deira eigen vilje. Ingen har rett til å sjå på den nakne kroppen deira, ta på dei eller tukla med dei nedantil mot deira vilje, korkje vaksne eller born. Det å tidleg bli medviten om, trygg på og respektert for egne grenser er svært viktig for seinare å unngå å bli offer for overgrep.»

Legeforeningen, inkludert Norsk Barnelegeforening, har gått imot et slikt tiltak. Det samme gjør fagfolkene i Sosial- og helsedirektoratet. Her må politikerne høre på dem, og ikke kjøre sitt eget løp.

SIGRUN TØMMERÅS
SIGNATUR-STED: OSLO

Blir skolen e

kronikk

Jon Kvalbein
OSLO

SV jubler over at Bostad-utvalget har foreslått en «religionsnøytral» barnehage og skole. Betegnelsen er ikke treffende. Den skolen utvalget har på tegnebrettet, er ikke nøytral. For en skole som fremstiller alle religioner og livssyn som like sanne, oppdrar til relativisme. Den motarbeider foreldre som ønsker at skolen skal hjelpe dem med å gi barna deres en kristen oppdragelse, i overensstemmelse med det løftet 80 prosent av norske foreldre gir når de doper barna sine.

Bostad-utvalgets formålsparagraf ønsker i prinsippet å likestille alle religioner og livssyn. Men det er nettopp den enkelte religion eller det enkelte livssyn som kan gi oppdragelsen retning. Der som skolen likestiller retningene, mister oppdragelsen retning. Men den retningsløse oppdragelsen er ikke uten påvirkning. Den oppdrar til likegyldighet. Den som vandrer uten retning, ser ingen mening med vandringen. Livet mister mål og innhold, ut over det man selv kan legge inn i det. Resultatet blir en relativisme som i praksis fungerer ateistisk.

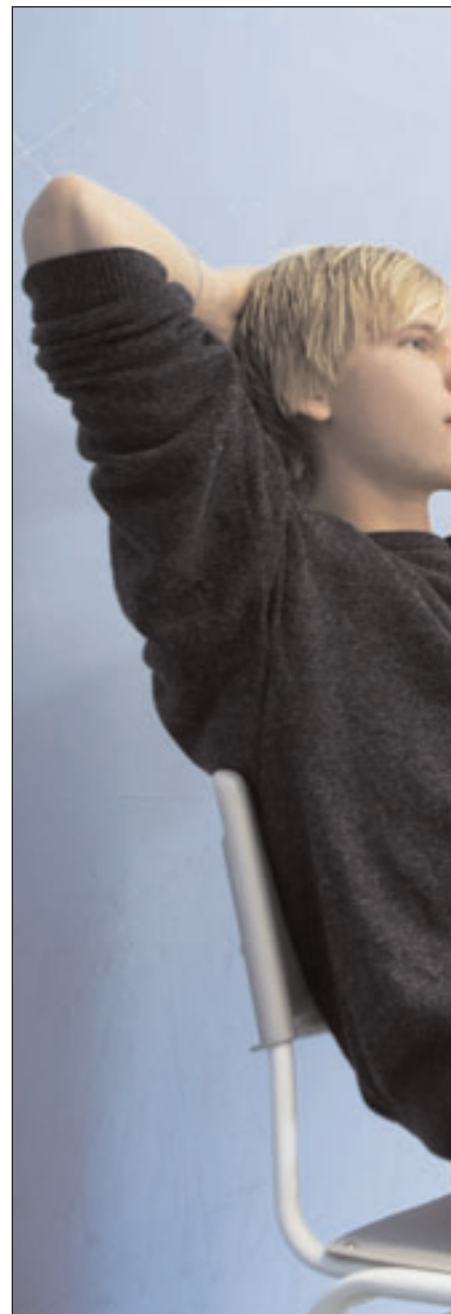
Livssyn og oppdragelse

Hvorfor er en religion eller et livssyn så nødvendig for å gi oppdragelsen retning?

Skolen skal formidle kunnskaper, sies det. Og det er bra. Men betegnelsen «kunnskapsskole» er ikke heldig. Den gir inntrykk av at skolen bare gir barna kunnskap om fakta, metoder og teknikker. Men skolen skaper holdninger, utvikler personligheter og fremmer et helhetssyn på livet. Den driver oppdragelse.

Til grunn for en målrettet oppdragelse ligger et menneskesyn, en oppfatning om hva et menneske er og om hvordan et menneske bør være. Hvilke egenskaper er verdifulle og bør oppmuntres? Hva er klanderverdig og bør påtales? Lærerne opptrer som foreldrenes stedfortredere. De er forbilder for barna. Og hva de gjør, er ofte viktigere enn hva de sier. Ved sin opptreden og undervisning gir de barna inntrykk av hva som er rett og galt. Etikk kan ikke utledes av fakta og logikk. Både menneskesyn og etikk henger sammen med en religion eller et livssyn.

Barn skal ikke bare læres

LIKEGYLDIG: Dersom skolen likestiller alle religioner og livssyn, skriver Kvalbein i sin kronikk. ILLUSTRASJONSFOTO: SCANPIX-ARKIV

opp til å bli kunnskapsrike og effektive arbeidstakere. Alle ønsker at barna skal bli lykkelige. Men hva er et lykkelig liv? Noen mener det er å vinne rikdom og få tilfredsstilt sine behov. Andre mener det er å leve i pakt med Guds vilje og ha håp om et evig liv. Bare religioner og livssyn kan gi svar. Men svarene spriker. En oppdrager må foreta et valg.

Vi ønsker alle at barna skal få et rikt og meningsfylt liv. Men hva er meningen med livet? Hva er viktig, og hva er sant? Bare religioner og livssyn kan peke mot et svar.

Kunnskap må settes inn i en sammenheng og danne en helhet. Hvor finnes dette helhetssynet utenom en religion eller et livssyn? Det er alltid en trosøvrbevisning som må til for å gi virkeligheten struktur og ramme.

Det er ansvarsfraskrivelse å si at barna skal kunne velge fritt. De blir påvirket lenge før de er i stand til å velge. Skolen skal formidle det beste i vår kulturarv. Hva er det